

Şeker Gezegeni

Yavuz DEMİRKIRAN

Şeker Gezegeni

Yavuz DEMİRKİRAN

Ava sekiz yaşındaydı ve her zaman macera peşindeydi. Güneşli bir öğleden sonra çitin üzerinden arka bahçesine baktı ve şaşkınlıkla nefesi kesildi. Elma ağacıyla kum havuzunun arasında küçük, gümüş bir uzay gemisi duruyordu. Bir bisikletten büyük değildi; yuvarlak cam bir kubbesi ve hafifçe açık bir kapısı vardı. 'Leo!' diye seslendi. 'Çabuk gel!'

Altı yaşındaki Leo koşarak geldi; kumlu perçemi zıplıyor, ay şeklindeki sırt çantası takırdıyordu. Üzerinde roket yaması olan en sevdiği yeşil kapüşonlu sweatshirt vardı. 'Vay canına!' dedi, mavi gözleri kocaman açılmıştı. 'Gerçek mi bu?' Ava doğruca içeri tırmandı; sarı yağmur çizmeleri metal basamaklarda tıkırdadı. 'Öğrenmenin tek bir yolu var,' dedi, aralık dişli gülümsemesiyle.

İkisi de oturur oturmaz uzay gemisi uğuldadı ve cam kubbe yumuşak bir tık sesiyle kapandı. Düğmeler gökkuşağı renklerinde yanıp söndü ve yumuşak bir ses, 'Hedef: Şeker Gezegeni,' dedi. Tek kelime edemedi gemi gökyüzüne fırladı. Yıldızlar ateş böcekleri gibi hızla geçti ve kısa süre sonra dev bir şeker kâsesine benzeyen bir gezegen gördüler.

Uzay gemisi yumuşak bir sıçramayla yeşil pamuk şekeri çimenlerden oluşan bir tarlaya indi. Ava ve Leo dışarı çıkıp baktılar. Önlerinde, üzerinde beyaz krema karı olan pürüzsüz ve kahverengi çikolata dağları yükseliyordu. Arkalarında ise kabarık ve beyaz marşmelov ormanı uzanıyordu. Hava şeker ve sıcak kurabiye kokuyordu. 'Beni çimdikle,' diye fısıldadı Leo. 'Bu gerçek olamaz.'

Dizlerinden daha uzun olmayan minik bir yaratık onlara doğru koştu. Soluk pembe, şeffaf jöle gibi bir derisi, pamuk şekeri saçları ve yuvarlak, koyu meyan kökü gözleri vardı. Beyaz krema önlüğü ve şeker ambalajından yapılmış bir şapkası vardı. 'Ah, ziyaretçiler!' dedi titrek bir sesle. 'Ben Şeker Eriği, fabrikanın ustabaşısıyım. Ama korkarım üzücü bir zamanda geldiniz.'

Şeker Eriği onları gökkuşağı serpintilerinden bir patika boyunca kat kat pastaya benzeyen büyük bir binaya götürdü. 'Burası bizim büyülü fabrikamız,' dedi Şeker Eriği. 'Bütün yiyeceklerimizi burada yaparız—lolipoplar, jelibonlar, çikolata barları. Ama üç gün önce birden durdu. Ne uğultu var, ne patırtı, ne de şeker çıkıyor. Nedenini bilmiyoruz.' Küçük şeker insan neredeyse ağlayacak gibiydi.

Altın karamel tenli ve mor ambalaj yelekli tombul bir şeker insan telaşla yanlarına geldi. Minik yuvarlak gözlükleri ve çizgili bir atkısı vardı. 'Ben Karamel, kasabanın fırıncısıyım,' dedi, yeşil jelibon gözleri parıldayarak. 'Her şeyi denedik—dişlileri kurduk, boruları parlattık, hatta ona şarkı bile söyledik. Hiçbiri işe yaramadı.' İçini çekti. 'Fabrika olmadan Kış Şeker Festivali için yiyeceğimiz olmayacak.'

Ava fabrikanın büyük cam pencerelerine ve sessiz gümüş borulara baktı. Duvarda bir sıra küçük ışık fark etti. 'Şu ışıklar ne?' diye sordu. Şeker Eriği, 'Fabrikanın içinde ne kadar kahkaha ve dostluk olduğunu gösteriyorlar. Parlak parladıklarında fabrika çalışır. Ama sönükleştiler,' dedi. Ava'nın ela gözleri parladı. 'Yani fabrika elektrikle değil, kahkaha ve dostlukla çalışıyor!'

Leo ay şeklindeki sırt çantasını çıkarıp fermuarını açtı. İçinde evden getirdiği birkaç ambalajlı şeker vardı. 'Al,' dedi, birini Şeker Eriği'ne, birini Karamel'e uzatarak. 'Paylaşmak insanları mutlu eder.' Şeker Eriği'nin kiraz gibi burnu kıpırdadı ve Karamel gülümsedi. 'Haklısın!' dedi Karamel. 'Ama fabrikayı doldurmak için çok kahkahaya ihtiyacımız var. Herkesi nasıl güldürebiliriz?'

Ava derin derin düşündü. 'Bir parti verebiliriz!' dedi. 'Oyunlarla, şarkılarla ve ikramlarla. Herkes paylaşacak bir şey getirir ve birlikte güleriz.' Leo başını salladı. 'Ben komik bir şarkı biliyorum,' dedi ve kıkırdamaya başladı. Kıkırdaması o kadar bulaşıcıydı ki Şeker Eriği de kıkırdamaya başladı ve Karamel derin, neşeli bir kahkaha attı. Fabrika duvarındaki ışıklar birazcık daha parladı.

Haberleri marşmelov ormanına ve çikolata dağlarının yukarılarına yaydılar. Şeker insanlar her yerden paylaşmak için sepetler dolusu tatlıyla geldiler. Karamel bir tepsi sıcak karamel kurabiyesi getirdi. Şeker Eriği bir kâse jelibon salatası getirdi. Ava ve Leo herkese el çırpma oyunu öğretti. Kısa süre sonra bütün kasaba meydanı gülen, dans eden şeker insanlarla doldu.

Karamel şarkıyı söylemeye öncülük etti; sesi sıcak ve gürdü. 'Ah, şeker gezegeni döner durur, herkese tatlı ve neşeli sesler sunar!' Herkes eşlik etti, en utangaç şeker insanlar bile. Ava ve Leo yanakları acıyana kadar dans ettiler. Ne kadar çok güldüler ve paylaştılsa fabrika ışıkları o kadar parladı. Sonra mutlu bir vınlamayla fabrikanın kapıları açıldı ve renkli şekerlerden bir nehir döküldü!

Şeker insanlar sevinçle bağırdılar. Şeker Eriği Ava ve Leo'ya sarıldı. 'Başardınız!' dedi Şeker Eriği. 'Bize asıl önemli olanın paylaşmak ve birlikte gülmek olduğunu gösterdiniz.' Karamel eve dönüş yolculuğu için her birine büyük bir şeker torbası verdi. 'Ve unutmayın,' dedi göz kırparak, 'biraz şeker bir ikramdır. Fazlası karnınızı ağrıtabilir.'

Ava ve Leo yeni arkadaşlarına el sallayarak küçük uzay gemisine geri tırmandılar. Gemi uçuldu ve gökyüzüne yükseldi. Aşağı baktıklarında çikolata dağlarının ve marşmelov ormanlarının yıldız ışığında parladığını gördüler. 'Bu şimdiye kadarki en güzel maceraydı,' dedi Leo. Ava başını salladı. 'Ve sadece gülerek ve paylaşarak onlara yardım ettik.'

Arka bahçelerine döndüklerinde uzay gemisi bir oyuncak boyutuna küçüldü ve küçük bir pat sesiyle kayboldu. Ava ve Leo çimenlere oturup Şeker Gezegeni'nden kalan son şekerleri paylaştılar. 'Ben mutluyum,' dedi Leo. 'Ben de,' dedi Ava. 'Ve paylaşmanın ve çok fazla tatlı yememenin kalıcı mutluluk getirdiğini öğrendim.' Gülümsediler, uzaktaki arkadaşlarını hep hatırlayacaklarını bilerek.

O gece Ava yıldız kolyesini yatak başına astı ve Leo ay şeklindeki sırt çantasını yastığının altına koydu. İkisi de çikolata dağlarını, marşmelov ormanlarını ve Şeker Eriği ile Karamel'in gülüşünü rüyalarında gördüler. Ve yıldızların ötesinde bir yerde şeker fabrikası parlak bir şekilde uğulduyor, gezegeni tatlılar ve neşeye dolduruyordu—hepsi iki çocuğun kahkahalarını ve dostluklarını paylaşması sayesinde.